

Arrest

nr. 339 239 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN TICHELT
Antwerpsesteenweg 16-18
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van zijn advocaat G. VAN TICHELT. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die over de Vietnamese nationaliteit beschikt, dient op 11 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 juli 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 25 maart 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 29 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing "*verzoek kennelijk ongegrond*". Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Vietnam, afkomstig uit het dorp Thanh Trach te provincie Quang Binh. U woonde in uw geboortedorp altijd met uw ouders en twee oudere zussen samen. Uw vader is inmiddels overleden en uw moeder en zussen wonen apart.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U verklaart dat u en uw familie te Vietnam enkele leningen afsloten, o.m. om te investeren in de zaak van uw ouders en om uw reis uit Vietnam te bekostigen.

Onder de belofte van een tewerkstelling reisde u op 16 februari 2024 richting Hongarije. Te Hongarije kwam u evenwel tot het besef dat u misleid werd. Gezien u en uw familie de leningen niet kunnen afbetalen wordt uw familie bedreigd en werd uw huis in beslag genomen.

Te België diende u op 11 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort en kopieën van leningsovereenkomsten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongegrond zijn.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U verklaart dat u en uw familie te Vietnam een schuldenberg opbouwden (CGVS, pg. 7 – 12) en dat u richting Hongarije reisde nadat u aldaar een tewerkstelling beloofd werd (CGVS, pg. 8). Deze redenen zijn evenwel louter van socio-economische (en eventueel interpersoonlijke) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden voorhanden om aan te nemen dat u te Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo diende u pas uiterst laatstijdig een volgend verzoek om internationale bescherming in, waardoor uw geloofwaardigheid een knauw krijgt. Zo moet worden vastgesteld dat u zich reeds sinds februari 2024 op Europees grondgebied bevond, doch u klaarblijkelijk weinig gehaast leek om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u hier ruim vier maanden mee zou wachten tot u in België aankwam, zonder elders een dergelijk verzoek in te dienen is weinig ernstig (CGVS, pg. 6). Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

*Bovendien konden uw verklaringen niet overtuigen. U verklaart dat de bank uw huis in beslag nam (CGVS, pg. 10, 12) en dat uw familie bedreigd wordt gezien jullie de schulden niet kunnen betalen (CGVS, pg. 8, 10, 12). Uw verklaringen over de persoon waarvan u leende en waarmee u problemen zou kennen weten evenwel niet te overtuigen. Zo weet u enkel dat zijn naam Phan Hoing Hiep is (CGVS, pg. 9), dat hij in uw dorp woont (CGVS, *ibid.*) en dat hij leningen met een lage interest afsluit (CGVS, *ibid.*). Waar uw kennis over voornoemde persoon reeds ontoereikend is, is uw kennis over de personen die uw familie zouden bedreigen eveneens uiterst beperkt, zo niet onbestaande. Zo zijn zowel uw familie (CGVS, pg. 11) als uzelf (CGVS, pg. 11) niet op de hoogte wie uw familie bedreigt. Niettegenstaande u geen informatie hebt bent u klaarblijkelijk wel overtuigd dat het mensen van meneer Hoang Hiep zijn (CGVS, pg. 12) en weet u verder enkel dat ze naar uw familie komen om ze te bedreigen (CGVS, *ibid.*), hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Ter staving van uw lening legde u bovendien slechts kopieën neer, doch daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk, dragen deze allerminst enige bewijswaarde. Uw problemen wist u dan weer helemaal niet te staven, waardoor dit an sich niets meer is dan een blote bewering, die niet overtuigt.*

In elk geval, mocht er alsnog geloof worden gehecht aan uw relaas -quod non-, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen zou hebben gekend met de Vietnamese politie of autoriteiten. U kon aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Vietnam niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten tegen mogelijke problemen. Evenmin ziet het CGVS niet in waarom u bij terugkeer naar uw land van herkomst niet zou kunnen werken om uw (vermeende) schulden terug te betalen.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, "*samengenomen met een gebrekkige motiveringsplicht in hoofde van Commissaris-generaal en een gebrek aan zorgvuldigheid bij de beoordeling van de feiten en het horen van de betrokkene*".

3.2. Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), bestaande uit een ernstige bedreiging van zijn leven, daar hij een "*louché lening*" is aangegaan en zijn schuldeisers uit zijn de op recuperatie van deze gelden, zijn woning ondertussen in beslag is genomen en zijn familie met geweld wordt bedreigd. Verzoeker voert aan dat deze schuldeisers moeten worden beschouwd als niet-overheidsactoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat het zeer sterk te betwijfelen is of de Vietnamese autoriteiten daadwerkelijk en afdoende bescherming kunnen bieden. In dat verband verwijst hij naar de *Corruption Perceptions Index 2024* van Transparency International, waaruit volgens verzoeker blijkt dat Vietnam een hoge mate van corruptie kent, ook binnen de politiediensten.

3.3. Verder stelt verzoeker dat hij de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te staven, maar dat het hem niet kan worden verweten dat hij geen documenten heeft meegenomen uit Vietnam, aangezien hij Vietnam niet heeft verlaten "*omwille van de dreiging*", maar om te werken en zodoende de middelen te vergaren om de leningen af te lossen, en dat hij pas in Europa tot het besef kwam dat hij was misleid. Verzoeker voert aansluitend aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat hem werd gevraagd naar een verklaring omtrent het ontbreken van bewijskrachtige elementen, noch dat hem de mogelijkheid werd geboden om bijkomende stukken voor te leggen. Verzoeker verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en benadrukt dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij geen oprechte inspanning zou hebben geleverd om zijn verzoek te staven, noch waarom hem niet gevraagd werd te verklaren waarom hij geen stavingstukken heeft neergelegd. Verzoeker besluit dat zijn middel gegrond is.

3.4. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Thanh Trach, gelegen in de provincie Quang Binh (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 25 maart 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 4). Verzoeker verklaart dat hij en zijn familie in Vietnam meerdere leningen zijn aangegaan, onder meer om te investeren in de winkel van zijn ouders en de kledingzaak zijn zus, alsook om zijn vertrek uit Vietnam te financieren (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS van 5 juli 2024 (hierna Vragenlijst CGVS), p. 2, vraag 5; NPO CGVS, p. 7-8). Daarnaast zou verzoeker gokschulden hebben (Vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5). Onder de belofte van een tewerkstelling reisde verzoeker op 16 februari 2024 naar Hongarije, waar hij naar eigen zeggen vaststelde dat hij werd misleid (NPO CGVS, p. 8). Volgens verzoeker zijn hij en

zijn familie niet in staat de aangegane schulden terug te betalen, waardoor zijn familie zou worden bedreigd en de ouderlijke woning in beslag zou zijn genomen (NPO CGVS, p. 8 en p. 10-12. Om die reden diende verzoeker op 11 juni 2024 in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van zijn verzoek legt hij zijn origineel paspoort, geldig tot 19 november 2031, alsook kopieën van leningsovereenkomsten neer.

5.2. De Raad wijst erop dat, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoeker dient aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Vietnam – met name de financiële schulden van hem en zijn familie en de misleiding omtrent de beloofde tewerkstelling in Hongarije - van louter socio-economische aard zijn, zodat zij niet kunnen worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker betwist dit niet, doch betoogt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven”*, daar hij een *“louche lening”* is aangegaan en zijn schuldeisers uit zijn op de recuperatie van deze gelden, zijn woning ondertussen in beslag is genomen en zijn familie met geweld wordt bedreigd.

De Raad merkt op dat de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Daargelaten het gegeven dat de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn schuldeisers doelgericht van aard zijn, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. In de mate dat verzoeker zich op bovenvermelde vluchtmotieven beroept voor wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, leest de Raad in de bestreden beslissing dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling kan blijken, nu (i) hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend; (ii) verzoekers verklaringen omtrent de beweerde schulden en bedreigingen ten aanzien van zijn familie niet overtuigen; (iii) aan de door verzoeker neergelegde leningsovereenkomst geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien het slechts een kopie betreft; (iv) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij ooit problemen heeft gekend met de Vietnamese autoriteiten, noch dat hij zich bij een eventuele terugkeer niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten; en (v) niet kan blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om te werken en zijn vermeende schulden terug te betalen

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

5.3.1. Zo laat verzoeker de concrete motieven aangaande de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de beweerde schulden en bedreigingen aan het adres van zijn moeder volledig ongemoeid. In het bijzonder gaat hij niet in op de vaststelling dat hij zich reeds sinds februari 2024 op het Europees grondgebied bevond, maar pas vier maanden later in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen aantoonde dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Zijn laattijdige verzoek vormt dan ook een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de verzoeker aangehaalde problemen.

5.3.2. Evenmin weerlegt verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat hij slechts beperkte informatie kon verstrekken over de persoon van wie hij zou hebben geleend en over de vermeende bedreigers. Voorts betwist verzoeker niet dat aan de door hem neergelegde leningsovereenkomst geen bewijswaarde kan worden toegekend, nu het slechts een kopie betreft en gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn door allerhande knip- en plakwerk. De desbetreffende vaststellingen, in

onderlinge samenhang beschouwd, en de hieraan verbonden conclusie dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie wordt bedreigd omdat zij de schulden niet kunnen aflossen, blijven dan ook onverminderd overeind.

5.3.3. Daar waar verzoeker betoogt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat hem werd gevraagd naar een verklaring omtrent het ontbreken van bewijskrachtige elementen, noch dat hem de mogelijkheid werd geboden om bijkomende stukken voor te leggen, werpt hij impliciet doch zeker de schending op van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), dat als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. De Raad wijst erop dat dit artikel de *protection officer* enkel de verplichting oplegt de verzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ter staving van zijn verzoek ontbreken, wanneer hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud vaststelt. Dit artikel belet de commissaris-generaal voorts niet om een beslissing te nemen op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, B.S. 11 juli 2018, p. 55419).

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker zijn stukken niet enkel gedurende het persoonlijk onderhoud kan neerleggen. Artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet immers in de mogelijkheid voor de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon om aanvullende stukken aan het CGVS over te maken, welke bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te houden, mits deze stukken tijdig worden bezorgd. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat aan verzoeker deze mogelijkheid zou zijn ontzegd.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker in elk geval niet preciseert welke bijkomende stukken hij nog had kunnen of willen voorleggen die hij niet reeds heeft neergelegd en die van aard zouden zijn geweest om een invloed uit te oefenen op de uiteindelijke besluitvorming door de commissaris-generaal, waardoor de beslissing mogelijk anders zou zijn geweest

De Raad benadrukt nog dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat aan verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

5.3.5. Verzoeker kan zich ten slotte niet dienstig beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet nu de hierin vervatte criteria cumulatief dienen te worden vervuld, en hier *in casu* niet aan is voldaan, aangezien verzoekers verklaringen over de beweerde schulden en de bedreigingen ten aanzien van zijn achtergebleven familieleden niet aannemelijk werden bevonden, en hij zijn verzoek om internationale bescherming niet zo spoedig mogelijk heeft ingediend, noch goede redenen heeft aangevoerd waarom hij nagelaten heeft dit te doen.

5.3.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het poneren van een nood aan internationale bescherming, het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

5.3.7. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en bevindingen, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Vietnam een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zijn betoog dat Vietnam een hoge mate van corruptie kent, ook binnen de politiediensten, en dat de Vietnamese autoriteiten hem niet kunnen beschermen tegen zijn schuldeisers, is bijgevolg niet dienstig.

5.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

5.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS